

Prelato laiškas (2008 m. lapkritis)

Šįkart savo laiške, kuriuos mons. Javieras Echevarria rašo kiekvieną mėnesį, pagrindinis dėmesys kreipiamas į lobį – Bažnyčią. Prelatas pataria, kaip Ją mylėti ir Jai tarnauti.

2008-11-22

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Prieš kelias dienas baigėsi Vyskupų Sinodo Asamblėja, kurioje dar kartą džiaugsmingai jatau Bažnyčios

vienybę ir visuotinumą. Taip pat mane sujaudino ir pasitikėjimas Opus Dei veikla, kurį man rodė daugelio šalių Tėvai: ne vienas jų dėkojo už apaštališką veiklą, kurią jų vyskupijose vykdo Opus Dei tikintieji ir rėmėjai; kiti mane ragino kuo greičiau imtis nuolatinės apaštališkosios veiklos jų šalyse ar regionuose. Dažnai pamąstau apie tas mūsų Tėvo svajones, kurias jis melddamasis už ateities darbus visad mums primindavo – mes esame daug kur laukiami.

Susidūręs su šitokiu susidomėjimu ir prielankumu, su tiek skatinimo šūksnių, mintyse girdėjau skambančius vis uolesnius žodžius: **„Jėzau, sielų!.. Apaštalo sielų: jos Tau, Tavo šlovei!“** [1] Kartokime šį šūkį kasdien, kad jis skambėtų mūsų širdyse, kaip troško mūsų Tėvas, mums padedantis Danguje.

Krikščionims būdinga gyventi
Bažnyčios rūpesčiais visuose
žemynuose ir taip bus visada. Toks
gilus požiūris ypač atsiskleidžia
šiandien, Visų šventųjų dieną. Ši
šventė mus kviečia ne tik prisiminti
minias palaimintųjų sielų, bet ir
gilintis į Bažnyčios paslaptį, nes Jai
priklausome tie, kurie dar tęsiam
žemės kelionę, ir tie, kurie apsivalo
Skaistykloje, ir tie, kurie jau
džiaugiasi Dievu Danguje.

Vis nepamirštu, kaip džiaugsmingai
išsakydavo šią tiesą šv. Chosemarija.
**„Šventojoje Bažnyčioje, – kartą rašė
jis, – mes, katalikai, surandame
savo tikėjimą, savo elgesio
normas, maldą, brolybės jausmą,
užmezgame ryšį su visais broliais,
kurie jau iškeliavo ir apsivalo
Skaistykloje – kenčiančioje
Bažnyčioje, ar su tais, kurie
triumfuojaančioje Bažnyčioje jau
džiaugiasi palaima, amžinai
mylėdami triskart Šventą Dievą.**

Bažnyčia tuo pat metu yra čia ir sykiu peržengia istorijos ribas. Bažnyčia, kuri gimė su Šventosios Marijos globa, ir toliau Ją garbina – žemėje ir danguje – kaip savo Motiną“ [2].

Vienas iš pagrindinių šventojo Pauliaus mokymų yra mokymas apie Bažnyčios prigimtį: jis mums kalba apie Viešpaties mokinius, pašauktus Dievo Tėvo ir suvienytus Šventosios Dvasios mistiniam Kristaus Kūnui sukurti. Tą ne kartą šiais metais, skirtais tautų Apaštalui, pabrėžė Benediktas XVI. Remdamasis kai kuriais jo mokymais, kviečiu jus ateinančiomis savaitėmis apmąstyti šias tiesas ir tikiuosi, kad taip Dievas kiekvienam iš mūsų leis dar labiau pamilti Motiną Bažnyčią ir dar uoliau trokšti jai tarnauti kasdienėmis aplinkybėmis, kaip Ji iš mūsų tikisi.

Popiežius mus ragina visų pirma turėti omeny, kad „**pirmą kartą**

[Apaštalas] Jėzaus asmenį pažino per Jeruzalės krikščionių bendrijos liudijimus (...). Istorija mums rodo, kad paprastai Jėzų atrandi per Bažnyčią“ [3]. Šventasis Tėvas teigia, kad kartais – kaip nutiko Sauliui – pirmasis susidūrimas su Bažnyčia (dvasine ir kartu regima tikrove) gali virsti „audringu susitikimu.

Pažinęs naujuosius tikinčiuosius, jis iškart tapo aršiu jų persekiotoju. Tą jis pats pripažįsta trijuose savo laiškuose“ [4].

Paprastai ne visada turi taip atsitikti; ypač jei Jėzus nuolankiai atsispindės mūsų, krikščionių, žodžiuose ir elgesyje. Kelyje į Damaską šventasis Paulius suprato, kad

„persekiodamas Bažnyčią, persekioja Kristų, ir tada jis atsivertė sykiu į Kristų ir į Bažnyčią. Taip paaiškėja, – daro išvadą Benediktas XVI– kodėl Bažnyčia paliko tokį gilų pėdsaką šventojo Pauliaus mintyse, širdyje ir darbuose“ [5].

Dar kartą apmąstykime prisikėlusio Jėzaus Kristaus žodžius: į Sauliaus klausimą „*Kas Tu esi, Viešpatie?*“, Viešpats atsako: „*Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji*“ [6]. **„Šiuose Prisikėlusio Kristaus žodžiuose, kurie pakeitė Sauliaus gyvenimą, glūdi visas mokymas apie Bažnyčią kaip Kristaus Kūną. Kristus nepasitraukė į Dangų, palikęs žemėje daugybę sekėjų, vykdančių Jo „siekį“. Bažnyčia nėra susivienijimas, skatinantis tam tikrą siekį. Joje svarbiausia ne „siekis“, o Jėzaus Kristaus asmuo, kuris ir Prisikėlęs tebėra „kūnas“. Jis turi „kūną ir kaulus“ (Lk, 24, 39), kaip šventojo Luko Evangelijoje tvirtina pats Prisikėlęs Jėzus. Jis turi kūną. Jis pats yra gyvas Savo Bažnyčioje“** [7].

Apmąstydami šiuos žodžius, suvokiame, kad kiekvienas Bažnyčios įžeidimas – Jos mokymo, sakramentų ir institucijų, Jos Ganytojų, ypač

regimosios Galvos, Romos Pontifiko – yra panieka pačiam Jėzui Kristui. Nes žemiška Bažnyčia, nepaisant mūsų, Jos narių, silpnybių ir klaidų, visada yra *Dievo Bažnyčia*, kaip nepaliaujamai kartoja Paulius: Tauta, kurią suvienijo Dievas Tėvas; Kristaus Kūnas, kurį Jėzus Kristus įkūrė savo krauju, norėdamas išlikti gyvas per visą istoriją iki pabaigos; Šventosios Dvasios Šventovė, kuri yra Dievo buveinė tarp žmonių. Vieno Bažnyčios Tėvo, cituoto Vatikano II Susirinkimo, žodžiais, „*visa Bažnyčia iškyla kaip „tauta, sujungta Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vienybe”* [8].

Taigi Dievo Vienybė ir Trejybė yra esminis Bažnyčios prigimties ir realybės pamatas. Todėl „***smarkiai klystų tie, kurie bandytų atskirti charizmatinę Bažnyčią – neva įkurtą paties Kristaus, nuo kitos, juridinės, arba institucinės, sukurtos žmonių ir istorijos vingių***

vaisiaus. Yra tik viena Bažnyčia. Kristus įkūrė vieną vienintelę Bažnyčią: regimą ir neregimą, turinčią hierarchiją ir santvarką, grįstą pamatine Dievo įstatymo struktūra ir vidiniu antgamtišku gyvenimu, kuris ją skatina, išlaiko ir įpučia gyvybės“ [9].

Šventojo Pauliaus laiškuose atsiskleidžianti didinga Bažnyčios vizija aiškina tvirtumą, kuriuo jis Bendruomenę gina, kai kyla grėsmė Jos vienybei ir visuotinumui. Korinto krikščionis, linkusius skaldytis į priešiškas grupes, jis perspėja: „*Mat Chlojės namiškiai pranešė man apie jus, mano broliai, kad tarp jūsų esama kivirčų. Turiu omenyje tai, kad iš jūsų yra tokių, kurie sako: „Aš esu Pauliaus“, „aš – Apolo“, „aš – Kefo“, „o aš – Kristaus“. Argi Kristus padalytas? Argi Paulius buvo už jus nukryžiuotas? Argi vardan Pauliaus buvote pakrikštyti?“ [10].*

Šios šventosios Motinos vienybės, o kartu ir universalumo gynimas yra pagrindinis Apaštalo gyvenimo siekis. „**Nuo pat pirmos akimirkos, – moko Popiežius, – jis suvokė, kad ši tikrovė skirta ne vien žydams, apibrėžtam žmonių ratui, bet turi universalią vertę ir liečia visus, nes Dievas yra visų Dievas**“ [11]. Taigi, kilus grėsmei, kad pirmą kartą krikščionių bendruomenė liks užsisklendusi Sinagogoje, vadinamasis Jeruzalės susirinkimas paskelbė, kad visi vyrai ir moterys, nesvarbu, kokios rasės, kalbos ar tautybės, yra pašaukti visiškai įsilieti į Kristaus Bažnyčią [12], kurioje *„nebėra nei žydo, nei graiko; nebėra nei vergo, nei laisvojo; nebėra nei vyro, nei moters: visi esate viena Kristuje Jėzuje!“* [13].

Kadangi Bažnyčia priklauso Kristui, **„privalome gyventi išvien su Kristumi. Todėl šventasis Paulius ir kalba apie skirtingas charizmas,**

**kurios palaiko ir kuria
krikščionišką bendruomenę. Visos
susirenka į vienintelį šaltinį, kuris
yra Tėvo ir Sūnaus Dvasia, žinant,
kad Bažnyčioje niekam netrūksta
charizmos, nes, kaip rašo
Apaštalas, „kiekvienam suteikiamas
Dvasios apsireiškimas bendram labui“
(1 Kor 12, 7) [14]. Ar išties pamaldžiai
prašai *pro unitate apostolatus*
(apaštalavimo vienybės)? Kaip
meldiesi už visus tuos, kurie
pašvenčia savo gyvenimą Bažnyčiai?
Ar moki malda pasiekti kiekvieną
kampelį, kuriame dirbama Kristaus
labui?**

Kaip turime dėkoti Dievui už tai, kad
Jam panorėjus, Bažnyčia yra
vienintelė ir sykiu tokia marga! Ir
kokią pagarbą turime rodyti visiems
Šventosios Dvasios pasireiškimams,
kuriais Ji nori papuošti Kristaus
Sužadėtinę! „**Bažnyčioje yra
daugybė tarnysčių, bet tikslas tėra
vienas: žmonių šventinimas. Ir**

šioje misijoje vienaip ar kitaip dalyvauja visi krikščionys, gavę Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentus. Visi turime jaustis atsakingi už šią Bažnyčios misiją, kuri yra Kristaus misija“ [15].

Bažnyčioje nė vienu nėra per daug: visi mes reikalingi. Svarbiausia yra vienybė su regimąja Galva, su Ganytojais ir su visa Dievo Tauta, kiekvienas pagal savo pašaukimą ir gautas malones.

Bažnytiniuose šventojo Pauliaus mokymuose išryškėja teologinė ir juridinė Opus Dei –mažytės Bažnyčios dalies, tikrovė. Mėgstu šį teiginį apmąstyti į pabaigą einant Marijos metams, kuriuos paskelbiau, norėdamas paminėti Popiežiaus patvirtintos Prelatūros dvidešimt penkerių metų sukaktį. Apaštališkoji Opus Dei tikinčiųjų pasauliečių ir dvasininkų veikla neišvengiamai prisideda prie ganytojiškos dalinių

bažnyčių, kuriose gyvuoja Opus Dei prelatūra, veiklos.

Tą su didžia meile prisiminė Dievo Tarnas Jonas Paulius II, kalbėdamas apie Opus Dei hierarchinę prigimtį: **„Tikinčiųjų pasauliečių priklausomybė tiek dalinei bažnyčiai, tiek prelatūrai, į kurią yra inkorporuoti, padeda ypatingajai prelatūros misijai prisidėti prie evangelizavimo dalinės bažnyčios veiklos, kaip numatė Vatikano II Susirinkimas, pristatydamas asmeninių prelatūrų statusą“** [16].

Neseniai panašiai kalbėjo ir Benediktas XVI: **„Dievo Bažnyčia yra ne tik skirtingų vietinių bažnyčių visuma, bet skirtingos vietinės bažnyčios kartu yra vienintelės Dievo Bažnyčios išsikūnijimas. Visos kartu jos yra „Dievo Bažnyčia“, egzistuojanti ankščiau už vietines bažnyčias,**

reiškiantis ir veikianti per jas“ [17].
Opus Dei, tarnaudama Bažnyčiai,
Romos Popiežiui ir visoms sieloms,
įgyvendina šį tikslą, būdama viena iš
tų institucijų, kurias Romos
Pontifikas gali įkurti, kad šios
vykdytų ypatingą ganytojiškąją
veiklą ir kurios „*kaip tokios priklauso*
visuotinei Bažnyčiai, nors jos
ištikimieji yra ir dalinių bažnyčių, kur
jie gyvena ir dirba, ištikimieji (...). Tas
ne tik neišardo Vyskupu pagrįstos
dalinės bažnyčios vienybės, bet,
atvirkščiai, tai vienybei suteikia
vidinės bendruomenės įvairovės,
būdingos vienybei“ [18].

Su džiaugsmu jums pranešu, kad jau
prasidėjo nuolatinė apaštališkoji
veikla Indonezijoje; o su Dievo
padėjimu netrukus bus atidarytas
pirmasis Centras Bukarešte.
Ruošiamasi ir nuolatinei veiklai
Bulgarijoje bei Korėjoje: prašau jūsų
ir visų, dalyvaujančių Opus Dei

veikloje, melstis už apaštališką plėtrą šiose ir daugelyje kitų šalių.

Sekdamas mūsų Tėvo pėdomis, meldžiausi priešais Stebuklingąjį Medalikėlį *Rue de Bac* Paryžiuje. Ten pristačiau jūsų maldas Šventajai Marijai, kad Ji mums padėtų įgyvendinti didįjį stebuklą: kasdienį gyvenimą paversti didvyrišku šventumu. Paskutines Marijos metų ir visas savo gyvenimo dienas nugyvenkime stipriai įsikibę Mergelei į ranką, pildydami Jos paliepimą Kanoje: „*Darykite, ką tik Jis jums lieps*“ [19]. Stenkimės elgtis kaip tie tarnai: malda bei darbu visos ir visi atsakykime *usque ad summum* (visiškai).

Baigdamas dar kartą jūsų prašau palaikyti mano intencijas, ypač Šventųjų Mišių metu. Šiomis dienomis melskitės už savo brolius, kuriems lapkričio 22 d., Kristaus Karaliaus iškilmių išvakarėse,

Romoje per mano rankas taps
diakonais.

Su meile jus laimina

Jūsų Tėvas

+Javier

Roma, 2008 m. lapkričio 1 d.

[1] Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 804.

[2] Šv. Chosemarija, *Homilija*
„*Antgamtiškas Bažnyčios tikslas*“,
1972/05/28.

[3] Benediktas XVI, *Kreipimasis į*
tikinčiuosius, 2006/11/22.

[4] Ten pat.

[5] Ten pat.

[6] Apd 9, 5.

[7] Benediktas XVI, *Homilija šventojo*
Pauliaus metų atidarymo proga,
2008/06/28.

[8] Vatikano II Susirinkimo dogminė konstitucija *Lumen gentium*, nr. 4; plg. Šv. Kiprijonas, *Traktatas apie „Tėve mūsų“*, 23.

[9] Šv. Chosemarija, *Homilija „Antgamtiškas Bažnyčios tikslas“*, 1972/05/28.

[10] 1 Kor 1, 11-13.

[11] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/10/25.

[12] Plg. Apd 15, 23-29.

[13] Gal 3, 28.

[14] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/11/22.

[15] Šv. Chosemarija, *Homilija „Ištikimybė Bažnyčiai“*, 1972/06/04.

[16] Jonas Paulius II, *Kalba Apaštališkojo laiško Novo millennio ineunte konferencijos dalyviams*, 2001/03/17.

[17] Benediktas XVI, *Kreipimasis į tikinčiuosius*, 2006/10/15.

[18] Tikėjimo mokslo kongregacija, *Laiškas „Communio notio“*, 1992/05/28, nr. 16.

[19] Jn 2, 5.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-
laiskas-2008-m-lapkritis/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2008-m-lapkritis/) (2025-08-09)